

[Svend Auken]

Det ligner jo meget godt traditionel venstrepolitik over for arbejdsmarkedet, men ligner det også den holdning, som det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne indtager? Hvordan er det lykkedes finansministeren og økonomiministeren at bagbinde enhver omtanke og fornuft hos justitsministeren, arbejdsministeren, trafikministeren, kulturministeren og sågar statsministeren med denne ukloge lovgivning og optræden i forhold til arbejdsmarkedet, som ikke blot vil have langtrækkende skadevirkninger på arbejdsmarkedet, men som nu også har bragt folketinget i den næsten parodiske situation, at vi med den øvrige offentlighed med spændt tilbageholdt åndedræt følger, om det er muligt at forene hr. Niels Helveg Petersen, fru Lone Dybkjær og hr. Dræbye med hr. Glistrup, hr. Mogens Voigt og hr. Poulsgaard.

Lovforslagene fjerner dyrtids- og taktreguleringen i hele næste overenskomstperiode, og som jeg sagde det før: uden nogen form for modydende perspektiv eller værn for de lavestlønnede. Man rører naturligvis ikke – det fremgik også af debatten i går – alle de lønmodtagernegative indekseringer, f. eks. i skattelovgivning og i pris- og taktstfastsættelsen uden for den offentlige sektor.

Som jeg sagde før, opfylder man ved disse forslag ensidigt den ene parts ønsker. Hvis man vil begrænse de nuværende automatikker i løndannelsen, kan det efter vores opfattelse kun ske efter forhandling og ved, at der sættes et andet lavtlønsværn ind i stedet. Man fastlægger ved lovforslaget en ramme på 4 pct., selv om hele arbejdsmarkedet – selv de arbejdsgivere, man gerne vil hjælpe med dette indgreb – indtrængende har frabedt sig rammer, og man vil gennemtvinge denne lønramme, som hr. Heinesen i går sagde det, med den offentlige sektor og dagpengeomtagerne som rambuk.

Jeg siger som en selvfølgelighed, at andre dele af det offentliges udgiftsområder, som er mere værdifulde for firkløverregeringen, selvfølgelig ikke er begrænset til en 4 pct.s stigning. Skulle man endelig gå ind på diskussionen om rammer, er spørgsmålet, om den ramme, der er sat, ikke nu er sat så urealistisk lavt, at den under ingen omstændigheder kan overholdes. Selv om der var forståelse – hvad der bestemt ikke er – på arbejds-

markedet for regeringens politik, så er der ingen udsigt til, at den kan overholdes.

Disse stærke indgreb, der sætter selve forhandlingssystemet på spil, gennemføres, som jeg sagde det, uden nogen form for kontakt til de lønmodtagere, der skal bære byrden ved indgrebet. Det er en uklog optræden, og reaktionerne fra arbejdsmarkedet selv har selvfølgelig været markante. Jeg synes, det virker dobbelt provokerende i betragtning af, at lønmodtagerorganisationerne, hvad de jo er blevet rost for selv i bladet Arbejdsgiveren, har lagt op til ved disse forhandlinger et meget moderat sæt ønsker og krav til fornyelsen af overenskomsterne. Det er denne moderate holdning, det er denne ansvarsbevidste indstilling til tingene, man fra regeringens side bare kaster vrage på og tvinger et ensidigt løndiktat igennem.

Jeg tror desværre, at hele vort forhandlingssystem og den tillid, det hviler på på arbejdsmarkedet, ad denne vej er blevet bragt i fare. Jeg mener ikke, det er særlig demokratisk, at man ikke vil lytte til dem, der berøres af et indgreb, før man lægger det frem. Tværtimod er det udtryk for et hovmod i forhold til mennesker i dette samfund, at man ikke vil lytte til dem, før man lægger forslag frem, der berører deres forhold meget stærkt.

Jeg nævnte før, at en meget betænkelig ting for os ved det her er, at der af den borgerlige regering ingen perspektivrettede modydelser stilles i udsigt i forhold til arbejdsmarkedet. Der er intet oplæg til eller tanker om deling af overskuddet og en demokratisering af ejendomsforholdene i samfundet. Der er ingen pligt for virksomhederne til at investere det, man tjener herigenem. I tillid til radikal nøjsomhed over for den nye regering mente hr. Erhard Jakobsen i går under debatten, at begrebet overskudsdeling simpelt hen ville forsvinde fra den politiske debat. Der er heller ingen skattereform. Der er ikke noget lavtlønsværn. Der er intet ønske om at gå ind i en eller anden form for realistisk start på ønsket om betalt frihed til uddannelse. Der er intet oplæg vedrørende arbejdstid. Der er intet effektivt indgreb over for priser eller over for andre gruppers indtægter. Til gengæld for løntilbageholdenheden loves lønmodtagerne alene omfattende sociale og arbejdsmarkedspolitiske forringelser og en stærkt stigende ledig-